

ΑΛΗΘΕΙΑ.

(Ἐνταῦθα τιμὴ ἑτησία δρ. 42) ἐν ἀλλοδαπῇ
(εἰς τὰς ἐπαρχίας..... » 16) φράγκα 24.)

Ἐκδιδομένη ὅσκις τῆς ἐβδομάδος.

(Τιμὴ καταχωρ. δι' ἑκατον σίχων λεπ. 40)
(δι' ἑκάστην εἰσδοποίησιν (ἐκ 10 σίχ.) δρ. 8)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΗΣ, 9 Δεκεμβρίου 1865.

« Ἡ ληστεία. »

Ἀρθρογράφος τις ἐν τινὶ ἐφημερίδι τῆς πρωτεύουσας ἐγνωμάτευσεν διὰ τοῦ φύλλου τῆς τρίτης, τίνι τρόπῳ δύναται νὰ ἐξοντωθῇ « ἡ ληστεία », καὶ ἐπεξερχόμενος πᾶν ἑλαιοφῶς πάντα τὸν μηχανισμόν τῆς διοικητικῆς ἐνεργείας, ἀεφόρτωσεν εἰς τὴν ῥαχίν τῶν δημάρχων καὶ δημαρχικῶν παρεδρῶν ὅλας τὰς ἐλλείψεις, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνει ὑπαρξίν καὶ ἔντασιν « ἡ ληστεία » ἐν Ἑλλάδι.

Εὐκόλον εἶναι νὰ κἀθῇται τις ἐντὸς μιᾶς βιβλιοθήκης καὶ νὰ συντάττῃ ὥραίας ἐκθέσεις περὶ παντός ἀντικειμένου, καὶ μάλιστα περὶ ληστείας, καὶ ποιητικῶ τῷ τρόπῳ νὰ διατυπώσῃ σύστημα ὁλόκληρον περὶ ἐξοντώσεως τῆς ληστείας· ἀλλ' ὅσον εὐκόλον τὸ ἀρθρογραφεῖν « εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν », εἰς ἓνα *λογιώτατον*, ἀνήκοντα εἰς τὴν αἵρεσιν ἐκείνην, ἥς οἱ ὀπαδοὶ ἔχουσι πολλὴν *εὐκολίαν καὶ ἀδειαν* νὰ ἐπιδεικνύωσιν ἐν πᾶσι σοφίαν καὶ πολυμαθειαν ἔξω τῶν πραγμάτων, τόσον εἶναι χαλεπὸν καὶ ἐργῶδες ἐν τῇ πρακτικῇ, διότι ἀπαιτοῦνται γνώσεις τοῦ τόπου, τῶν προσώπων καὶ τῶν περιστάσεων, καὶ ἱκανότης δεδοκιμασμένη εἰς σκόπιμον χρῆσιν αὐτῶν.

Πολλοὶ ἐλάλησαν, ἔγραψαν, ὑπεμνημάτισαν καὶ ἐγνωμοδότησαν περὶ ληστείας· ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι *λογάδες ἢ λογοκόποι* ἐναυάγησαν, ὅταν περιέπесεν ἡ διοίκησις τῶν κοινῶν εἰς χεῖράς των.

Ἡ ληστεία ἐν Ἑλλάδι ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς γεννήσεως καὶ προόδου αὐτῆς, καὶ ὅσοι παρηκολούθησαν τὰ γεγονότα κατὰ τὸ παρελθὸν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσι, πῶς αὕτη ἐγεννήθη, καὶ πῶς ἐξωντώθη. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν εὐκρινῶς, σαφῶς καὶ τελῶς ἡ *διοίκησις*, καὶ μόνῃ ἡ διοίκησις, διὰ μόνων τῶν νομίμων μέσων, καὶ ἀνευ οὐδενὸς ἐκτάκτου, ἐκθέσμου, παρανόμου, ἢ σκληροῦ μέτρου· ἐξ ἐναντίας προλαβοῦσα τακτικῇ, ἔχουσα ὡς βάσιν τὰ ἐκτακτὰ μέτρα μετ' ἀπανθρωποτέρων καὶ αὐστηροτάτων μέσων, ἔφερεν ἀντίθετα ἀποτελέσματα· ἐσκήλυνε περισσότερον, ἀντὶ νὰ πρᾶνῃ τὰς ψυχὰς τῶν καταδικωμένων. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀφηγηθῶμεν ἤδη ἐπεισοδιὰ τινὰ τοῦ οἰκτροῦ δράματος, ὅπερ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐκ φήμης ἐχαρκτηρίζεε ἀκαταδίωξιν τῆς ληστείας, οὐδὲ ἔχομεν τόπον σήμερον νὰ κατονομάσωμεν καὶ τινὰς ἐκ τῶν μετελθόντων ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τὴν *ισχὺν τῶν νόμων* πρὸς ἐξόντωσιν τῆς ληστείας.

Ἀφίνοντες λοιπὸν καὶ ταῦτα καὶ ὅσα οἱ πλοῦσοι ἐν λόγοις ἀφειδῶς γνωματεύουσιν, ἐξεταστέον, τό γε νῦν ἔχον,

πόθεν ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς *ἡ παροῦσα ληστεία*, ἥτις λυμαινομένη πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἐλληνικὴν χώραν, καθίστησιν ἀνεπαρκῆ, ἀλυσιτελῆ καὶ ἄσσκοπον πᾶσαν ἐνέργειαν τῆς ἐξουσίας. Ἐξεταστέον, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοντωθῇ ἡ *παροῦσα ληστεία*, ἥτις, οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἐλληνικῆς βασιλείας, δὲν ἐδέσποσε τοσούτον ἀδεῶς, καὶ οὕτως αὐθαδῶς καὶ θρασεῶς σύμπαντος τοῦ βασιλείου.

Ὁ σοφὸς ἀρθρογράφος εὗρεν ἐν τῇ σοφίᾳ του, ὅτι αἷτιοι τῆς μὴ ἀποτελεσματικῆς καὶ τελεσφόρου καταδιώξεως τῆς ληστείας εἶναι « οἱ δῆμαρχοι καὶ οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι », καὶ κατὰ μείζονα λόγον αἱ ἀνώτεραι ἀρχαί, οἷον αἱ διοικητικαὶ καὶ ἡ κυβερνήσις. Ὁ ταῦτα ἀποφαινόμενος, ἐὰν μὲν ἐξ ἀγνοίας οὕτως ἀποφαίνεται, εἶναι συγγνωστός, διότι αὐτὸς τὴν γνώσιν ἀφῆρηται, τοῦτο καὶ κατηγορεῖται προχειρότατα, κατὰ τι σοφὸν τῶν προγόνων μας λόγιον. Ἐὰν ὅμως ἐπιρρίπτῃ ξένα ἀμαρτήματα ἐπὶ τοὺς ἥτιον ἀμαρτωλοὺς, οἱοὶ εἰσὶν « οἱ δῆμαρχοι καὶ δημαρχικοὶ πάρεδροι », ὁ τοιοῦτος δὲν ἐξελέγχεται καλῆς πίστεως συζητητής. Διότι, ἴδιον εὐθύτητος καὶ χρηστότητος πολιτικῆς εἶναι νὰ λέγῃ πᾶς τις ἀνυποστόλως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐπομένως, ἐὰν ὁ ἀρθρογράφος ἔχει τὸ θάρρος νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀγαπᾷ τὸ φῶς, καὶ εἶναι ἅμα ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων, οὔτε νὰ εἴπῃ, πόθεν ἐπὶ ἡ γὰρ *ἡ παροῦσα ληστεία*, διὰ τί, αὕτη μεγεθύνεται καὶ ἐπιτείνεται ὁσημέραι, καὶ πῶς πρέπει αὕτη νὰ κτυπηθῇ ἵνα καταστραφῇ.

Σιωπῶντος τοῦ ἀρθρογράφου θέλομεν ἐπανελθεῖ ἡμεῖς ἐπὶ τὸ θέμα τοῦτο ἀργότερον ἵνα εἴπωμεν τὰ πρέποντα καὶ προσήκοντα.

Βουλευτικά.

Ἡ συνεδρίασις τῆς 7. καὶ 8. δεκεμβρίου ἐξινετλήθη εἰς συζήτησιν καὶ ἐπιφύσεις τοῦ νέου « περὶ χαρτοσήμου » νόμου. Κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ νόμου τούτου, ἐφαρμοστέου καὶ ἐπὶ τὴν Ἑπτάνησον, εἶναι, ὅτι ἀκυροῦνται αἱ διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν πενήτων ἀπὸ τῆς πληρωμῆς δικαστικῶν τελῶν, ἐλαττοῦνται δὲ εἰς τὸ ἥμισυ τὰ δικαστικὰ τέλη τῆς σημερινῆς, καὶ ἐπιβάλλεται φόρος τις ἐπὶ τῶν ἐκ κληρονομίας προσκτωμένων περιουσιῶν· ὁ φόρος οὗτος παραλλάσσει ἀναλόγως τῶν διαφόρων βαθμῶν τῶν κληρονομῶν.

Πολλοὶ ἐλάλησαν ὑπὲρ καὶ κατὰ, διαρκούσης τῆς συζητήσεως τοῦ προκειμένου νόμου, καὶ ἄλλοι μὲν ὑπεστήριξαν, ἄλλοι δὲ ἀντέκρουσαν τὰς εἰσαχθείσας καινοτομίας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους παρεδέχθησαν ἥ, τε ἀρχὴ καὶ τὰ καθέκαστα. Περιττὸν θεωροῦμεν νὰ διαλάβωμεν λεπτομε-

ρέστερον περί τῶν λαβόντων τὸν λόγον βουλευτῶν, ὡς καὶ περί τῶν ῥηθέντων ὑπ' ἐνὸς ἐκάστου. Ἐν μόνον δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν βουλευτῶν Κεφαλῆνας ἔδωκε τὰ ἐλεεινότερα δείγματα τῆς ἀκρισίας, τῆς ἀδολεσχίας καὶ μωρολογίας του, καὶ ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ παραδειγματικὴν τὴν ἀποστορὴν καὶ ἀποδοκιμασίαν συμπάσης τῆς Βουλῆς ἐξηρεῦζατο ἡ ἀκαίριμη γλῶσσα τοῦ ἀλάλου τούτου τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα, ὅσα εἶνε πρωτότυπα ἀπρεπείας καὶ φλυαρίας Θεωροῦμεν τούτον ἀκατάλογιστον διὰ τὴν διαγωγὴν του, καὶ ἀπέχομεν καὶ νὰ τὸν ὀνομάσωμεν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ.

Μετὰ ταῦτα ἐπελάβετο ἡ Βουλὴ τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀσυμβάσεως τῆς μεταξὺ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης περὶ ἀμοιβαίας ἐκατέρωθεν καταδιώξεως τῆς ληστείας. Ἐγένοντο παραδεκτὰ ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ πέντα πρῶτα ἄρθρα· ἐπὶ δὲ τοῦ 6 ἄρθρου, τοῦ ἀφορῶντος τὴν παράδοσιν τῶν λειποτακτῶν στρατιωτῶν κατὰ τὰ μεθόρια, ἡγήθη μακρὰ συζήτησις, ἥτις ἔπαυσε παρελθούσης τῆς ὥρας, μεθ' ὃ διελύθη ἡ συνεδρίασις, καὶ πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ σήμερον.

Διοικητικὴ διαίρεσις.

Ἡ πρότασις περὶ καταλύσεως τῶν νομαρχιῶν, ἡ μᾶλλον, τοῦ νομαρχικοῦ συστήματος ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα ἵνα παραδεχθῇ καὶ ἡ βουλὴ, καὶ ἀποφύγωμεν οὕτω ζημίας ἀκαταλόγιστους, ὅπερ συνεπάγεται φυσικῶς μία ἀπότομος καινοτομία καὶ ἀνατροπὴ τοῦ σπουδαιότερου διοικητικοῦ κλάδου.

Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιτροπῇ, εἰς ἣν παρεπέμφθη ἡ περὶ ἐπαρχιακῆς διαίρεσεως πρότασις διαφόρων βουλευτῶν, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν αὐτὴν γνωμοδοτεῖ περὶ τῆς ἀναβολῆς αὐτῆς διὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον, καὶ παρακαλεῖ τὴν βουλὴν νὰ ἐγκρίνῃ ὅπως διαβιβάσθῃ ἡ πρότασις εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὰ ὑφιστάμενα ἐπαρχιακὰ συμβούλια, ὅπως ἐκθέσωσι τὴν ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης γνώμην των, καθόσον πρόκειται περὶ διοικητικῆς διαίρεσεως τοῦ κράτους, περὶ ἧς ὀφείλομεν περισκευμένως νὰ νομοθετήσωμεν.

Ἀθῆναι, τῇ 7 Δεβρίου 1865.

Ἡ ἐπιτροπὴ

Χ. Χρηστόπουλος, Ἀνδρ. Νοτάρης, Δ. Τσιτσάρας, Ἰω. Πλαίσας, Κ. Δ. Εὐθυμίουπουλος, Α. Ἀνινος.

Δύω λέξεις πρὸς τὸν φίλον μου

κ. Ἐμμ. Δ. Ροῖδην.

(Συνέχεια.)

Ἄς ἔλθω τώρα εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς . . . βατραχομυιομαχίας σας.

Ὁ Ν. Σαρίπολος, εἴτε ἐκ μικρᾶς τιμῆς δόσεως ἐωσφορικῆς ἀλαζονείας (ἥτις, λεχθῆτι ἐν παρόδῳ, προξενεῖ τὸν κνισμὸν τοῦ γράφειν εἰς τοὺς πλείστους τῶν συγγραφέων) εἴτε ἐκ ζήλου καθαρῶς ἐπιστημονικοῦ, εἴτε, ὡς εἶπε τριάστερός τις ἀρθρογράφος, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ μικρὰ Ἑλλάς ὑπερέχει ἠθικῶς τῶν ἐν μουχαλεμπί καὶ χαλῶ ἀναθεραμμένων γειτόνων μας, εἴτε, τέλος πάντων, ἐξ ἰδιοτροπίας

τοῦ νὰ φανῇ ἄξιος κρεμάλας συνέγραψε τὴν πολιτικὴν του μελέτην.

Μόλις ἐγνώσθη ὅτι πρόκειται νὰ κάμῃ τοιαύτην συγγραφὴν, καὶ ἐφώνησαν τινὲς μὴ τοσοῦτον χριστιανικῶς διακείμενοι πρὸς αὐτόν. — Πά! πά! αὐτὸς θὰ τὰ βάλῃ μετὰ τὸν Ναπολέοντα! μέγα καὶ τολμηρὸν τὸ διάδημα αὐρίου θὰ τοῦ διαφιλονεικῇ καὶ τὰς δάφνας τοῦ Σολερίνου!

— Ὡ τὸν ἀνόητον! εἶπον ἄλλοι, αὐτὸς θὰ τὰ βάλῃ μετὰ τοὺς ἀκαδημαίκοις τῆς Γαλλίας, οἵτινες ἐγνωμάτευσαν, ἡ ἐδοήθησαν τὸν ἐστεμμένον συγγραφέα εἰς τελειοποίησιν τοῦ ἀμωμήτου ἔργου του! καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἀκρίτοτεροι· διότι ὁ Ναπολέων τρίτος, δὲν κατεδέχθη ν' ἀκούσῃ γνώμας καὶ συμβουλὰς τῶν ὑπὸ τὰ νεύματά του σοφῶν. Ἡ ἐπιζήμιος αὕτη ἰσχυρογνωμοσύνη του μάλιστα ὅσον τιμὰ τὸν συγγραφέα τόσον δοξάζει τὸν Αὐτοκράτορα.

Εὗρέθη καὶ ἄλλος, ὅστις προτοῦ νὰ δημοσιευθῇ ἀκόμη τὸ ἔργον τοῦ Σαριπόλου, εἶχε τὴν πρωτότυπον εὐσυνειδησίαν νὰ γράψῃ ἐπὶ κρισεῖ, λέγων ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι τοῦτο ἢ ἀναμάσθημα καὶ ἀντιγραφὴ τῶν κατὰ τοῦ ἐνδόξου Συγγραφέως δημοσιευθέντων ἐν Γαλλίᾳ. Ὁμολογουμένως, αὐτὸς ὁ ἄλλος, σὰς ὑπερέβαλε κατὰ τὸν ζήλον, φίλε μου κύριε Ροῖδην!

Ἡ πολιτικὴ μελέτη ἐξεδόθη, ἀναγνωσθεῖσα ἀπλῆστως καὶ παρὰ τῶν φίλων καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Παραλείπων τὰς περὶ ταύτης κρίσεις τοῦ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος τύπου, ἀναφέρω μόνον ὅτι ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι, οἱ μὲν τὴν ἐθεώρησαν «*δασιν δροσερὰν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου τῶν πολιτικῶν διαπληκτισμῶν*», οἱ δὲ τὴν ἐθεώρησαν περιέχουσαν λάθρη γλώσσης *περτήκορτα καὶ δύω!* Οἱ μὲν τὴν ὠνόμασαν ἔργον καλὸν, ἂν καὶ λίαν ἐπιτομον καὶ ἐν μέρει στρυφνόν, οἱ δὲ ἀνέκραξαν ἄρον, ἄρον, σταύρωσον τὸν συγγραφέα, διότι ἔλαθεν ὑπ' ὄψιν τὸν Συετώνιον, διότι εἶπεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατέστρεψαν πᾶν ὅ,τι κατέκτησαν, διότι . . . διότι . . . διότι . . .

Εἰς τῶν τελευταίων ἐτύχασε καὶ ὑμεῖς, διὰ τῆς διατριβῆς σας εἰς τὸ ἀπὸ 8 Νοεμβρίου φύλλον τῆς Αὐγῆς. Ταύτην ἀναγνούς φίλος τις τοῦ Σαριπόλου σὰς ἀπάντησε πικρῶς, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ἀπρεπῶς, καλέσας ἡμᾶς *φουιτητὴν ἄεργον τῶν καφφενέων*, σὰς ἀπέδωκε δὲ καὶ τὴν πρώτην ἀνώνυμον διατριβὴν.

«*Τοῖσι δὲ Ροῖδης ἀνόρουσε λιγὺς (κατὰ Σαριπόλου!) ἀγορητῆς κ.τ.λ.*» καὶ ἰδοὺ εἰς τρία τέσσαρα κατὰ σειρὰν φύλλα τῆς Αὐγῆς ἐτέρα Σαριπολιάς φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν σας, πλήρης χολῆς καὶ ἀτομικῶν προσβολῶν.

Εἶναι αὕτη γυμνὴ ἡ ἀλήθεια, ναὶ ἡ οὐ; Τώρα ἀκούσατε καὶ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, ἔχουσαν ἴσως μικράν τινα ἀξίαν, διότι πηγάζει ἐξ οὐδετερότητος σκέψεως.

Ἐσφαλὲν ὁ ὑπερασπισθεὶς τὸν Σαρίπολον, ἀποδοὺς εἰς ὑμᾶς τὴν πρώτην ἐκείνην ἀκριτον καὶ ἀνώνυμον διατριβὴν, καὶ ἀποκαλέσας ὑμᾶς τὸν φίλον μου Ἐμμ. Ροῖδην *φουιτητὴν ἄεργον τῶν καφφενέων*, διότι, οὔτε ἐγράψατε τὴν πρώτην ἐκείνην διατριβὴν ὑμεῖς, ὡς διατείνεσθε, οὔτε εἰς τὰ καφφενεῖα φοιτᾶτε, ὅπως καταγαλῶσθε τὰς ὥρας τῆς ἀργίας σας. Εἶσθε κατ' ἐμὲ λίαν ἀξιαγάπητος νέος, καὶ εἰρηνικός, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλομαθής, διὸ καὶ σὰς περιμένει τάχιον ἡ βράδιον καὶ ὁ τῆς πολυμαθείας στέφανος, μεθ' ὃν σὰς εὐχομαί νὰ λάβητε καὶ τὴν καλαισθησίαν καὶ κριτικὴν.

Ἡμαρτήσατε ὅμως καὶ ὑμεῖς, μεγάλως, διότι μετὰ τὴν

δημοσίευσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ Σαριπόλου διατριβῆς ἐξήλθετε τῆς ἀξιοπρεποῦς θέσεώς σας, περιπεσόντες εἰς ὕβρεις καὶ προσβολὰς τοῦ ἰδιωτικοῦ τοῦ βίου, καὶ μὴ ἀληθεῖς, καὶ ἀνοικεῖους εἰς στόμα λογίου ἀνδρός, αἵτινες μὰ τὸν Θεὸν καὶ μὰ τὸν διάβολον δὲν περιποιῶσι τιμὴν οὐδ' εἰς αὐτοὺς ἀληθῶς τοὺς φοιτητὰς τῶν καφφενείων τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἰδοὺ, φίλε μου, ὅλη ἡ ἀληθεῖα.

Ἄς κορυφολογήσω τῶρα τὰ οὐσιωδέστερα κεφάλαια τῆς ἐπικρίσεώς σας, ἐν πάσῃ ἀδελφότητι καὶ συντομίᾳ. Πρὸ πάντων ἐν συντομίᾳ, διότι ὁ καλὸς Συντάκτης τῆς Ἀληθείας, μὰς στέλλει εἰς τὸν διάβολον ἀμφοτέρους καὶ τοὺς τρεῖς! καθὼς εἶπεν ἄλλοτε κατὰ λάθος ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Συνελεύσεως πληρεξουσίου τις φίλος μου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι περὶ τῶν ὕβρεων καὶ τῶν χλευασμῶν κατὰ Σαριπόλου οὐδεὶς θέλει γίνεαι ἐνταῦθα λόγος, διότι εἰμὶ βέβαιος ὅτι μετενόησατε δι' αὐτὰς (καὶ ἐκ τῆς βεβαιότητος αὐτῆς μου καταλαμβάνετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς τιμῶ).

Καὶ ἐπειδὴ εἰμὶ δὲ καὶ ἐγὼ νῦν ἀκοισμέστος ἐκ τοῦ σχολείου, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Γάλλου Ἀριστοφάνους, θὰ ἐπαναλάβω τὰ μαθημένα μου· λοιπὸν...

Σταυρὲ βοήθει μοι!

Ἄλφα! — Ὁ Γίββων καὶ ὁ Βολταῖρος, οὗς ἐπικαλεῖσθε μάρτυρας, καθὼς πολέμιοι τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶναι *Μακρὰ ἀκατάλληλοι* μάρτυρες, προσπαθοῦντες παντὶ σθένει νὰ δικαιώσωσι τοὺς Ῥωμαίους διὰ τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν ἀπειρὴ διωγμὸν τῶν.

Βῆτα! Ὁ Ρενάν εἶναι ἱκανῶς γνωστὸς — τί εἶναι.

Γάμα! Ἄν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ νήγνον παντοῦ τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν, ὡς διατείνεται ὁ Σαρίπολος, ἢ τὸν πολιτισμὸν, ὡς διατείνεσθε ὑμεῖς, πρὸς τὴν ὅλην ἱστορίαν, θέλετε τὸ μάθει, εἰς ἀνοίξετε τὸν Μοντέσκιο, ἐν ἐπικαλεῖσθε, (*Esprit des Lois* X. 14) τὸν μονογράφον αὐτὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς Πολιτείας, τὸν ἀνατόμον αὐτὸν καὶ τῶν λεπτοτέρων ἰνῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κολοσσοῦ, λέγοντα· «Οἱ μὲν Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τὰ πάντα ὅπως καταστρέψωσι τὰ πάντα, ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ κατακτήσῃ τὰ πάντα ὅπως διατηρήσῃ τὰ πάντα. «*Les Romains conquièrent tout pour tout détruire, il (Alexandre le grand) voulut tout conquérir pour tout conserver.*»

Δέλτα! Ἄν τὰ ὑδραγωγεῖα εἶναι τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ῥωμαίων, τότε οἱ Τοῦρκοι εἶναι ἐφάμιλλοι, καὶ ἀνώτεροι τῶν Ῥωμαίων αὐτῶν, διότι περισσώτερα ὑδραγωγεῖα καὶ κρήνας κατεσκεύασαν οὗτοι.

Ἐψιλον! Ὁ καθ' ὑμᾶς Νομάς καὶ κατὰ Σαρίπολον Νομάς (*Numa Pompilius*), θὰ λέγεται εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα Νομάς, ἐνόσω σώζεται Πλούταρχος, καὶ ὁ συμπατριώτης σας Κόραης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχοντες, κατὰ δὲ ὑστέρησιν, περισσώτερον κύρος.

Ζήτα! *Kallikélador édran!* διατὶ σὲ παρακαλῶ παρέλκεις τὰς ἐπομένους λέξεις· «*τῶν ἑλληνίδων Μουσῶν Σικελίας*;» ἢ Ὀνομάσθη δὲ λίαν εὐφυῶς καλλικέλαδος ἔδρα τῶν ἑλληνίδων Μουσῶν ἡ Σικελία, ἐν ᾗ ἤκουσαν οἱ διάσημοτάτοι τῶν Βουκολικῶν μας ποιητῶν, ὁ Μόσχος, ὁ Βίων, καὶ ὁ Θεόκριτος.

Ἡτα, θήτα, ἰωτα κ.τ.λ. ὠμέγα!

Νὰ σὰς εἰπω ὅλον μου τὸ ἀλφάβητον· θέλετε νὰ ἐξακολουθήσωμεν; ἐγὼ μὲν δὲν βαρύνομαι, ἀλλ' ὁ χάρτης καὶ οἱ ἀναγνώσταί μου διαμαρτύρονται!

(ἀκολουθεῖ τὸ τέλος) Θ.

Ἐπαρχιακά.

Ἐξ Ἀστακοῦ τῇ 4. Δεβρίου 1865.

Ἡ κατάστασίς μας εἶνε ἐλεεινοτάτη, καὶ ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καταντᾷ προβληματικώτερα ἡ τύχη μας. Δὲν ἐδοκιμάσαμεν ὀλίγον τρόπον καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου περιστατικοῦ τῆς ληστεύσεως τῶν τριῶν ἀγγλῶν, περὶ ἧς ἐλάβετε ἤδη γνῶσιν. Οὗτοι ἦλθον πρὸς ἐπτὰ ἡμερῶν ἐδῶ μὲ ἐν ἰδιῶν τῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ ὤρμισαν εἰς *Μαρθιά*, ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἀνέβησαν τὸ ὄρος *Βελούτσαν* ἐπὶ θέραν ἐλάφων. Ἐπανακάμπτοντες εἰς τὸ πλοῖον συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχιληστῶν Ντελῆ καὶ Κευσσιάνου, οἵτινες ὁμοῦ μὲ τοὺς συλληφθέντας εἰσήλθον εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' οὗ ἀφῆρσαν διάφορα πολυτίμα εἶδη, ὡς δακτυλίδια, ὠρολόγια, ὅπλα κ.πλ. ἀπέλυσαν τοὺς δύο, καὶ ἐκράτησαν τὸν τρίτον, ζητήσαντες πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ τρεῖς χιλιάδας λίρας στερλίνας. Οἱ ἀπολυθέντες δὲ μετέβησαν ἀμέσως εἰς Πάτρας, καὶ ἐπέστρεψαν ἐκεῖθεν μ' ἐν πολεμικὸν ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιο, κομίσαντες τὰς τρισχιλίας λίρας τὰ λύτρα. Ἐπειδὴ ὅμως μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ τραπεζικά γραμμάτια ἐξ εἰκοσι χιλιάδων δραχμῶν, οἱ λησταὶ δὲν τὰ ἐδέχθησαν, καὶ ἐχρειάσθη νὰ ὑπάγῃ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον εἰς Ἰθάκην ἵν' ἀνταλλάξῃ τὰ γραμμάτια εἰς λίρας, καὶ ἐπομένως ἐλυτρώθῃ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ οὕτως ἐσώθημεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ μεγαλείτερον κίνδυνον, καθότι διεδόθη, ὅτι ὁ πλοίαρχος ἠπειλήσεν νὰ κανονοβολήσῃ τὴν πόλιν μας, ἀνίσως οἱ λησταὶ ἤθελον φονεύσει τὸν αἰχμάλωτον. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἶχε διαταχθῇ καὶ ἡ ὀλιγίστη δημοσία δύναμις, ὅση εὐρίσκεται εἰς τὴν περιφέρειάν μας, νὰ μένῃ, ὡς καὶ ἔμεινεν, ἀκίνητος, ἕως τῆς ἀπολυθερώσεως τοῦ αἰχμάλωτου.

α — Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δύο ἐσυνέβησαν φόνοι κατὰ τὰ περὶ χωρὰ τοῦ νομοῦ μας. (Μεσσηνία).

α — Τὸ κακούργιον δικεῖόν μας ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρξαμένου μηνὸς καὶ ἐξεδίκασε μίαν δίκην, καταδικάσαν δύο ἐπὶ ἀποπειρὰ ἀκαιρέσεως κατηγορηθέντας εἰς ἰσόβια δεσμά. (Λακ. ἀστῆρ).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Εὐχαρίστως ἐπληροφόρηθην, ὅτι ἡ κυβέρνησις δυνηθεῖσα ν' ἀποφύγῃ πολλοὺς ὀχληροὺς περισπασμοὺς ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀπεσταλμένου ἱατροῦ, ὅστις θέλει λάβῃ μέρος εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει διεθνὲς ὑγειονομικὸν συνέδριον, ἐπροτίμησε μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν τὸν Κ. Ἰωάν. Βούρον.

Ἡ προκείμενη ἐκλογὴ εἶνε ἡ μᾶλλον ἐπιτυχής, καὶ τιμᾷ τὴν Κυβέρνησιν. Ὁ Κ. Βούρος εἶνε προτιμητέος οὐ μόνον διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ τὴν ἱατρικὴν του ἱκανότητα, ἀλλ' εἶνε ὁ μόνος, ὅστις κρεῖττον παντὸς ἄλλου ἐσπούδασε καὶ διεύθυνε τὸν ὑγειονομικὸν κλάδον ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μελετήσῃ σοφώτερον καὶ πρακτικώτερον τὴν φύσιν καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς νόσου χολέρας. Ἐχομεν πεποιθήσιν, ὅτι θέλει ἀντιπροσωπεύσει ἀνγκνῶτος τὴν Ἑλλάδα ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ὑγειονομικῷ συνεδρίῳ. Ἀπαλλάττεται δὲ οὕτω καὶ τὸ ἑλληνικὸν ταμεῖον μιᾶς οὐχὶ εὐκαταφρονήτου δαπάνης, ἣν ὥφειλε νὰ χορηγήσῃ εἰς πάντα ἄλλον ἱατρὸν, τὸν ὁποῖον ἤθελε στείλῃ ἡ Ἑλλὰς ἐντεῦθεν· σιγῶσιν ἐπὶ τούτοις καὶ πᾶσαι αἱ

μικροφιλοτιμίας και αντιζηλίας μεταξύ των άλλων ιατρών· διότι απέναντι του Κ. Βούρου όλοι οι άλλοι υποχωρούσι.

— Μέχρι τής ώρας καθ' ήν τυπούται τό φύλλον μας καθυστερούσι τὰ ἀτμόπλοια Μασσαλίας και Τεργέστης.

— Τό κεντρικόν ταμείον εύρίσκεται εις τήν οίκτροτέραν κατάστασιν. Ούτε λεπτόν υπάρχει έν αὐτῷ, οί δέ πολιτικοί συνταξιούχοι έχουσι νά λάβωσι τήν σύνταξιν των από του 'Ιουλίου μηνός.

Ἀριθ. ἐγκυκλ. 211.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ.

Πρός τοὺς νομάρχας τοῦ κράτους.

Ἡ κατάστασις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους, συνδεομένη ἀναποσπαστως πρὸς τήν ἐσωτερικὴν εὐημερίαν και πρόσδον και τήν ἐξωτερικὴν ὑπόληψιν τοῦ ἔθνους, ἐφείλκυσε πρωτίστως τὴν σύντονον τῆς Κυβερνήσεως μέριμναν. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ὡς ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων ἡσχολήθη ἀνεκδοτῶς ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος και ὑπ' ὅλας τὰς ἐπιφεύς μελετήσασα τ' ἀπορῶντα τοὺς τε πόρους τοῦ δημοσίου και τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, συνέταξε και ὑπέβαλε χθὲς εἰς τὴν Βουλὴν δόλῳσιν τροποποιήσεως τοῦ εἰσληγμένου προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους 1866.

Κατὰ τὴν δόλῳσιν αὐτὴν τῆς Κυβερνήσεως τὰ μὲν ἔσοδα τοῦ κράτους ὑπελογίσθησαν εἰς ποσὸν ἀνώτερον τῶν 28 ἑκατομμυρίων, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς ποσὸν κατώτερον τῶν 27.

Εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐσόδων ἡ Κυβέρνησις βάσιν ἔσχε τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεως τοῦ 1864, ἣν ἐθεώρησεν οὐ μόνον ἀσφαλὴ ἐν ἀκριβείᾳ, ἀλλὰ και συγκριτικῶς πρὸς τὰς περιστάσεις τοῦ ἔτους 1866 οὐχὶ λίαν εὐνοϊκὴν. Ἡ εὐφορία τῆς γῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1864, δὲν ἦτο τοσοῦτε μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ ἑλπίη τις βασίμως, στηριζόμενος εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ, ὅτι κατὰ τὸ 1866 θέλει εἶσθαι πιθανώτατα μὲν μείζων, ἀναντιρρήτως ὅμως ἴση πρὸς ἐκείνην· ἡ δὲ κατάστασις τοῦ τόπου ὑπὸ τε τὴν ἐποψιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας και ὑπὸ τὴν τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τοὺς νόμους σεβασμοῦ ἔσεται ἀναμφιδόλως μᾶλλον εὐάρεστος, ὥστε ν' ἀπαντηθῶσιν ὀλιγώτερα προσκόμματα εἰς τὴν εἰσπραξιν τῶν δημοσίων εἰσδημάτων. Πρὸς τούτοις προστεθῇ και ἡ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ εἰσαχθέντος περὶ χαρτοσήμου νομοσχεδίου πιθανὴ εἰσπραξις, ἥτις ὑπελογίσθη εἰς τὸν κατώτερον ὅρον τῶν 500.000 δραχμῶν.

Ἐπὶ δὲ τῶν δαπανῶν ἡ Κυβέρνησις ἐπὴνευγε σημαντικὰς οἰκονομίας, ἀναβιβάσασα τὸ ποσὸν τῶν ἐλαττώσεων εἰς δραχ. περίπου 3.000.000 και ἤθελεν ἴσως προδῆ εἰς μείζονας, ἐὰν ὑπῆρχεν ὁ ἀπαιτούμενος ὑλικὸς χρόνος ὅπως συνδυάσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς συντάξεως τοῦ προϋπολογισμοῦ πρὸς τὰς ἀπαιτούμενας μεταρρυθμίσεις ὀργανικῶν νόμων.

Μεταξὺ τῶν οἰκονομικῶν τῶν προϋπολογισμῶν τῶν διαφόρων ὑπουργείων τοῦ κράτους εἰς μὲν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἐπὴνέχθησαν πραγματικαὶ ἐλαττώσεις, ὑπερβαίνοντι τὸ ἑκατομμύριον, περιλαμβάνεται δὲ οὐ μικρὰ οἰκονομία και ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ κλάδου, ἰδίως ὅμως σπουδαία βελτίωσις τοῦ ἐιδικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν. Μέχρι τοῦδε οἱ μισθοὶ τοῦ στρατοῦ περιλαμβάνοντο γενικῶς εἰς δύο μόνα ἄρθρα· ἦτοι μισθοὶ ἀξιωματικῶν και μισθοὶ λοιπῶν ἀνδρῶν

τοῦ στρατοῦ· διὰ δὲ τῆς ὑποβληθείσης δηλώσεως τὰ δύο αὐτὰ ἄρθρα διηρέθησαν κατὰ σώματα και ὑποδιηρέθησαν ἐν ἐκάστῳ σώματι εἰς μισθοὺς ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν και στρατιωτῶν. Τῆς ὑποδιαιρέσεως αὐτῆς τὴν σπουδαιότητα εἶναι περιττὸν νὰ ὑποδείξω ὑμῖν, ἀρκούμενος μόνον νὰ σᾶς ὑπομνήσω, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συντάξεως και συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τόσῳ μᾶλλον ἐκπληροῦται τελειότερον, ὅσῳ λεπτομερέστερος εἶναι ὁ καταλογισμὸς τῶν πιστώσεων.

Τὸ εὐάρεστον τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς καταρτίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1866 ἔκρινε ἀναγκαῖον νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν, διότι, προκειμένου περὶ ζητήματος, ἀπορῶντος τιμαλφέστατα ὑλικὰ και ἠθικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, ἡ ἀκριβὴς γνωστοποίησις τῶν ἐπὶ τούτου ἐνεργειῶν τῆς κυβερνήσεως πρὸς τὸ κοινὸν, ἐν ᾧ ἀποτελεῖ καθήκον αὐτῆς συντελεῖ συγχρόνως πρὸς διάλυσιν τῶν ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν γεννωμένων ἀμφιβολιῶν και διαφωτίζει τὰς περὶ τῆς ἀληθοῦς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ τόπου κρίσεις τῶν κατοίκων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 10bris 1865.

ὁ ὑπουργός

B. K. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ.

A. N. Οἰκονόμου.

Κύριε συντάκτα τῆς Ἀληθείας.

Ὁ ἀξιότιμος συντάκτης τῆς Ἀνατολῆς ἐνόμισε καλὸν νὰ μὲ ὑβρίσῃ, ὡς ἀποτολήσαντα νὰ κρίνω ἐκ καλλιτεχνικῆς ἐπόψεως τὸ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον δώρημα τοῦ κ. Στ. Ξένου. Τῷ παρατηρῶ ὅτι δὲν κινουμαι ἐξ ὑβρεων, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἐγεννήθη και ζῶ ἐν Ἑλλάδι· ἂν ὅμως θέλῃ νὰ μὲ ἀποδείξῃ ἄδικον κρίναντα ὡς ἔκρινε—κατ' ἐπιείκειαν μάλιστα—ἃς ἐπιληθῇ, ἂν δύναται, τοῦ ζητήματος καλλιτεχνολογικῶς· τότε δὲ, ἀλλὰ μόνον τότε, μετρούμεθα, ἂν ἀγαπᾷ.

* A.

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 12 τοῦ παρόντος μηνὸς ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καθ' ἣν ὡς γνωστὸν πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τούτου τιμώμενος ἀρχαῖος ἱερός Ναός, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν θέλει τεθῇ ταυτοχρόνως και ὁ πρῶτος θεμέλιος λίθος τοῦ ἀνακαινισθησομένου εὐρύτερον οἰκοδομήματος τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδίου ἁγίου, και πρὸς γνῶσιν τῶν χριστιανῶν.

Ἐν Πειραιεὶ 7 Δεκεμβρίου 1865.

Ἡ ἐπὶ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐπιτροπή.

Τὴν προσεχῇ κυριακὴν 12 τρέχοντος ἀπὸ τὴν 10 π. μ. ὦραν μέχρι τῆς 12ης θέλει πλειστηριασθῇ ἐκουσίως ἐν Πειραιεὶ ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου τοῦ Θ. Κουτσούκου οἰκόπεδον ἐκ 2009 τετρ. τεκ. πηχῶν, κείμενον παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Τερψιθέας, συνορευόμενον ἀνατολικῶς με πᾶροδον, δυτικῶς με πλατείαν Τερψιθέας και δημοσίαν ὁδὸν ἀρκτικῶς με οἰκόπεδον και μεσημβρινῶς με μεγάλην ὁδὸν και διηρημένον εἰς 5 αὐτοτελῆ και πλήρη οἰκόπεδα. Οἱ βουλόμενοι ν' ἀγοράσωσι τὸ ὅλον ἢ μέρος αὐτοῦ προσελθέτωσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Δεκεμβρίου 1865.

Ὁ τοῦ ἰδιοκτῆτου πληρεξ. δικηγόρος

Γεωρ. Ι. Παπαγεωργίου.